Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: ”Syner”, i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095244160/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

selv: Dette har jeg måske fortjent, for den tro var dog vel ikke så urokkelig – – men at jeg derfor skulde gi den hen til at blive grinet af! Kærligheden derimod, udråbte jeg med begejstring, den evige kærlighed, som jeg ikke behøvede at tilsværge hende, fordi hun vidste, at aldrig kunde den noen sinde slukkes –

Hæ, hæ, hæ, hø, hø, hø, hy, hy, hy! brølede, vrinskede, gøede og gnæggede det med mange forskellige dyrestemmer.

Dette her kommer fra noet, der er over mig, der har større indsigt og mindre tro end jeg, noet, jeg kan lære af – – skal jeg da nu til at tro noet andet end hidtil?

Jeg stod længe med min violin under armen og så på tågernes endeløse tagfat og på kreaturerne, som gumlede sig i søvn, og så sa jeg sådan til mig selv: Dette er aldrig hændet mig før, det er altså nyt og skal derfor undersøges. Har jeg noen sinde let ad alvorlige sager? Har jeg drømt om, at man bare kunde smile ad dem? Skulde det måske ikke være alvorligt? Hvad for noet! det, som jeg har anvendt så megen tid og kærlig omhu på! Vor kærlighed, ja den var unægtelig som den lunefulde måne, idet den til tider skrumpede ind, hulkindet og spidsnæset i en bedrøvelig grad, mens den så ganske vist til andre tider bredte sig overmodig rund, smilende i lystig fuldhed. Ja vel lade vi vort øy og næ, den kærlighed fyldte jo ikke altid lige meget op i os, og det kunde se ud, som den nu og da vilde visne bort til slet intet, men det gjorde den da ikke, det var kun en overgang. Mon jeg kunde le ad den?

Hvad! er jeg syg, gal? Det kildrer mig i struben, og jeg føler en trang – – er jeg besat? Har jeg slugt en grinedjævel? Siver der gaskab ind gennem huden på mig? Jeg kender ikke rigtig mig selv igen; jeg er vist meget syg, min hals er fuld af latter, når jeg tænker på – både det ene og det andet, som jeg ikke tør nævne mere. Hvad er der da i stedet for alt det? Hvad er der, som ingen tør grine ad? for noet må der være.

Hvor er det? spurte jeg ud over engen. Hvad er det? sa jeg til tågen.

Farvel, skrænt, og farvel, eng! Jeg skal ud og søge efter alvor. Farvel, røde kalve og hvide lam, farvel, tåge! Det varer måske længe, inden I ser mig igen, det kan være, jeg skal meget langt

SYNER.p65 11 19-02-2008, 11:55